

Sagittarius en de zwarte steen

Sagitarius en de zwarte steen

Roger Brits

Schrijver: Roger Brits
Coverontwerp: Roger Brits
ISBN: 9789465382906
© Roger Brits 2026

1 HET GROTE ONBEKENDE

U wordt wakker en weet niet waar u bent.

Kent u dat?

Dat heb ik ook. Toen ik net mijn ogen open deed was het donker om me heen. Waren mijn ogen verblind geraakt in die tunnel op de rode planeet?

Oh, neem me niet kwalijk, beste lezer.

U kunt mij waarschijnlijk niet volgen.

Dat ligt aan mij. Ik laat me gaan. Soms begrijp ik mezelf nog minder dan dat de wereld om mij heen mij begrijpt. Laat mij u vertellen wie ik ben en waarom ik voor u zo buitengewoon vreemd doe.

Mijn naam is Sagitarius Secretarisvogel. Ik ben een vogel, een dier met vleugels. Daarmee kan ik vliegen.

Alleen, mijn vleugels kan ik nu niet gebruiken, want er is iets buitengewoon vreemds met me gebeurd. Ik kan me helemaal niet meer bewegen.

Ooit vloog ik mijn wereld rond, die mooie donkerblauwe planeet met zijn bergen, velden, bossen en wateren. Ik vloog van de Grote Modderpoel naar de Grote Bergen, van het Grote Bos naar het Grote Veld en weer terug. Soms ook over het Land van dag en nacht en over het Grote Meer. Op een dag kwam ik uiteindelijk terecht in een tunnel op de rode planeet, die vanaf mijn donkerblauwe planeet te zien is. Nu zweef ik ineens door de donkere ruimte. Geen planeet te zien. Alleen de donkere leegte. Waar ben ik?

Langzaam raken mijn ogen gewend aan de donkerte. Even kan ik in één van mijn ooghoeken in de verte een lichtpuntje zien. Is dat de rode planeet, die het zonlicht weerkaatst? Of is het de zon, die ik zo vaak gezien heb?

Heel goed kan ik het niet zien. Ik merk dat ik ervan wegdrijf.

Langzaam maar zeker verdwijnt het lichtpuntje uit mijn ooghoek.

Mijn vleugels en poten lijken vastgeplakt aan mijn lijf. Zelfs mijn kuif zit strak op mijn kop geplakt. Er zit niets anders op dan me te laten gaan.

Neemt u van me aan dat het buitengewoon vreemd is om te zweven zonder te vliegen of om te drijven zonder de golven te zien. Elk gevoel van richting of tijd verdwijnt in de donkerte.

Aan niets kan ik merken of het koud of warm is. Het enige dat ik voel is dat er iets, bijna ongemerkt, aan mij aan het trekken is. Wat trekt mij aan in de donkerte?

Ik weet het niet. Juist ergens naar toe gaan zonder te weten wat er op me af zou komen, dat doe ik graag. Misschien wacht er een nieuw avontuur op me!

Hé! In de verte zie ik iets bewegen in het donker! Wat is dat?

Het lijkt op een zwerm vleermuizen, die net als een school sardientjes het beeld vertroebelen.

Er lijken korte, kleine lichtflitsen uit de zwerm te komen, recht op me af. Buitengewoon vreemd, zo'n onbekend vliegend object.

Nu zie ik het beter. Het flitsende licht moet zonlicht zijn, dat tegen de zwerm terugkaatst.

Oh, nee! Het zijn geen vleermuizen, want die zien er anders uit.

Het zijn stenen, rotsblokken, die in een brede strook door elkaar heen zweven!

Oef! Ik vlieg er recht op af! Een botsing met zo'n bonkig rotsblok zou wel eens pijnlijk kunnen worden, want ik kan me niet bewegen. Ik kan het niet ontwijken.

Het kan wel eens pijnlijk worden als ik zou botsen met zo'n bonkig rotsblok. Ik probeer het wel, maar er zit geen beweging in me. Zo stijf als een slagtang van een olifant ben ik op ramkoers met de rotsblokken in die gordel.

Wat gaat dat snel!

Ik ben nu al in die gordel met rotsblokken in de donkere ruimte. Ze zweven om me heen.

Wat is dit voor een oord?

Is het een riemslang, een slang met gaten in de donkere ruimte?

Huuh! Daar komt een groot, rood rotsblok recht op me af!!

En ik kan niet uitwijken, alleen maar toekijken!

Een botsing is onvermijdelijk! Nog heel even en dan botsen we!

Ik kan mijn ogen er niet voor sluiten.

Het rode rotsblok is nu vlakbij me en wordt steeds groter en roder.

Waarom is dat rotsblok rood? Is het kokend heet? Aah!!

Huh? Het onwaarschijnlijke gebeurt.
Vlak voordat ik op het rode rotsblok te pletter zou slaan slingert een onzichtbare kracht me weg. Het stoot me af.
Wat buitengewoon vreemd!
Er gebeuren buitengewoon vreemde dingen, hier in de donkere ruimte. Ook hier.
Het kan nog vreemder. Tijdens de bijna-botsing voelde ik namelijk iets. Het gaf me energie!
Met hogere snelheid werd ik weggeslingerd, op weg naar ...?
Oh, een oranje rotsblok!
Ook al zo'n grote steen!
Loopt een botsing met die steen goed voor me af?
Ik probeer mijn ogen te sluiten voor de botsing, maar dat lukt me weer niet.
Mij rest alleen om lijdzaam af te wachten wat de botsing met het oranje rotsblok met me zal doen.

Gelukkig!
Opnieuw word ik vlak voordat ik op het oranje rotsblok zou stuiten weggeslingerd. Pjoew! Wat leuk!
Ik word er vrolijk van!
Als ik elke keer van het ene rotsblok naar het andere wordt weggeslingerd, zonder ze te raken, dan wil ik nog hier nog meer rondslingeren! Ha!
Het volgende rotsblok is geel. Deze keer niet zo groot als die rode en oranje rotsblokken, maar wel met scherpere kanten.
Ook nu blijft een botsing uit. Ik krijg er vertrouwen in dat ik zonder veerscheuren door deze riemslang zal komen.

Het volgende rotsblok is groen gekleurd.
Laat maar komen!
De groene steen laat me de kracht voelen om door te kunnen gaan.
Door naar de volgende.
Dat is het blauwe rotsblok. Wat zal het contact met die steen met me doen?
Al snel merk ik het. Het besef dringt ineens tot me door, dat ik hier niet zo maar terecht gekomen ben.
De stenen geven me iets heel bijzonders, zonder me te raken.

Ze geven me de kracht om te snappen dat er geen botsing nodig is om contact met elkaar te kunnen hebben. Ook zonder bij elkaar in de buurt te zijn kunnen wij contact met elkaar hebben. Het is namelijk net alsof we elkaar aanvoelen.

Die kracht, dat begrip, dat bedoel ik met contact hebben.

Het contact lijkt op de manier waarop wij, beste lezer, met elkaar contact hebben als u mijn boeken leest.

Contact op afstand, geloof het.

Nog even en ik heb de achterste kant van de riemslang bereikt. Nu is het een groot, donkerpaars rotsblok, dat me wegslingert, de riemslang uit, verder de donkere ruimte in.

Poe! Er gaat een wereld voor me open.

Zelfs hier, ergens in het Grote Onbekende, kunnen wij contact met elkaar hebben.

Wie verzint zoiets? Ik niet. Dat had ik nooit kunnen bedenken!

Door de kracht van de bijna-botsingen begrijp ik ook dat elk contact iets met me doet, ook al is het contact maar kort.

Net als het contact met Spientoe, de stiekeme berguil, met me deed.

Hij was er ineens, vertelde me over de Traan van de draak en was meteen weer verdwenen.

Alleen, nu was het niet één geheimzinnig rotsblok dat me raakte.

Nee, het was een hele zwerm, in een brede strook, die me alle kanten op slingerde zonder me door elkaar te schudden. Gelooft u mij, het contact bracht veel herinneringen bij me los.

Al bij het contact met het rode rotsblok dacht ik in een flits aan mijn lieve ouders, toen ik nog een klein kuiken was en wereldvreemd in hun nest lag. Ik wist niet beter dan dat de wereld dat nest was en dat mijn ouders mij eten brachten. Toen besepte ik nog niet dat de wereld groter moest zijn, ook al was er zoiets als lucht, soms licht en vaak donker. Af en toe hilde de lucht en werd ik nat.

Omdat mijn ouders goed voor mij zorgden groeide ik. Alles werd groter. Mijn poten, mijn buik, mijn kop en snavel.

Ook mijn wereld groeide, want ineens kon ik verder kijken dan de rand van het nest.

Ik zag andere vogels met lange poten en een kuif op hun kop, net als ik. Ze vlogen hoog in de lucht. Dat wilde ik ook!

Mijn vleugels werden sterker. Ze werden sterk genoeg om ook te kunnen vliegen!

Meteen vloog ik naar die andere vogels met lange poten en een kuif op de kop. Ik vloog met ze mee.

Mijn wereld werd ineens heel groot. Vanuit de lucht kon ik water zien, dat naar een heel groot nest van water stroomde. Op de grond stonden bomen, waarin vogels nesten hadden gebouwd.

Met één van die vogels heb ik zelf een nest gebouwd. We hadden het goed samen, Serpentina Secretarisvogel en ik.

Totdat de condor, de vogelkoning, ons geluk bruut verstoorde en mij wegjoeg.

Het was het begin van mijn vele wonderlijke avonturen.

Op mijn eerste avontuur vloog ik de wijde wereld rond, op zoek naar de eenhoorn. Ik ontmoette dieren die allemachtig krachtig door het leven gingen, ieder voor zich.

Toen de allesverwoestende draak bedwongen moest worden, ontdekte ik dat de dieren konden samenwerken. Zij kozen de olifant als hun leider en bouwden met elkaar aan een wereld waarin ieder dier zich thuis kon voelen. Er was genoeg te eten voor iedereen. Ieder dier kon ergens wonen en de olifant zorgde met zijn Dierenraad voor rust en vrede.

Ook ik kon een plekje zoeken in een palmboom op het strand, waar ik in de zon mijn kop tussen mijn vleugels kon steken. Heerlijk was dat! Totdat de meermeeuw Joli Kanoet in mijn oren schetterde.

De olifant had namelijk een klusje voor me, vertelde de meermeeuw. Hij vroeg me om van hier naar daar te vliegen en weer terug. Die keer ging het om het maken van een lied voor de dieren die er niet meer waren. Dat kon ik alleen met dieren die er nog wel waren, want die konden nog zingen. Van jong tot oud, leven maakten ze allemaal! Het lukte me om al hun geluiden op elkaar af te stemmen. Het werd het lied van het leven.

In mijn volgende avontuur ging ik op zoek naar het geluk, dat we allemaal nodig hebben om lang en gelukkig te kunnen leven. Opnieuw vloog ik over de wereld en ontmoette dieren op de meest kleurrijke plaatsen. De dieren probeerden het beste ervan te maken, ieder op een eigen manier.

Het geluk bleek in een klein hoekje te liggen, ergens vlak bij het nest waarin ik was opgegroeid.

Het leven was goed.

We konden doen wat we wilden.

Hoewel, wie goed luisterde, hoorde dat het langzaam stiller werd.

Ondanks alles werd het niets. De olifant stuurde me opnieuw op de vlucht. Dit keer om te ontdekken of er een probleem was, nu iedereen lang en gelukkig kon leven.

Alles ging toch goed?

Nee, niet echt.

Het water werd warmer, bomen verdwenen en het werd moeilijker om voor iedereen eten te maken. De grond, het water en de lucht werden vuiler.

Toch vond de olifant dat alles goed ging, omdat de dieren probeerden oplossingen te vinden.

Er was voor hem niets meer te doen.

In mijn vorige avontuur verliet ik de wereld waarin ik zo lang had geleefd. Weg van de donkerblauwe planeet met het palmenstrand, de bossen, de bergen en open vlakten.

Ik was daarna echt even van de wereld, dacht ik.

Dat bleek verkeerd gedacht.

Mijn wereld werd zelfs alleen maar groter! Ik kwam op blauwe, groene, gele en oranje planeten terecht en ontmoette daar dieren die ooit ook een nest op mijn donkerblauwe planeet hadden.

Sommige dieren waren al heel lang van de donkerblauwe planeet af, anderen waren nog maar net beland in hun nieuwe wereld.

Het was buitengewoon vreemd om te zien hoe dieren uit het verleden zich bewogen in een andere wereld.

Ik deed het zelf ook, maar voelde me een beetje wereldvreemd. Wat was nu eigenlijk de wereld waarin ik mij thuis voelde?

Elke keer trok ik verder, van planeet tot planeet.

Uiteindelijk kwam ik op de rode planeet terecht, in een eindeloze, donkere tunnel.

Nu zweef ik ergens in de donkere ruimte, zonder een doel te hebben.

Het geslinger in de riemslang heeft me energie en vertrouwen
gegeven.

Ik voel ik me rustig en ik geloof dat het goed zal komen met mijn
vlucht in het Grote Onbekende.

Ik ben benieuwd wat ik daar ga meemaken!

Gaat u mee?

2 SCORPIO

Geruisloos glijd ik verder, op weg naar ...?

Ik weet het niet.

Mijn ogen staan wijd open.

Het is donker, maar ik zie veel lichtpuntjes opdoemen in een paarsgekleurde mist.

Die lichtpuntjes, dat zijn de sterren, die ik in donkere nachten boven het Grote Meer zag.

Toen zag ik er maar een paar.

Het zijn er hier veel meer dan dat ik ooit heb gezien!

Zo veel, dat ik ze niet kan tellen.

Al die sterren bij elkaar geven meer licht dan de zon, denk ik.

Overal zie ik sterren om me heen en zie ik van alles bewegen, zo lijkt het wel.

Grotere en kleinere stenen zoeven langs me heen.

Er zijn ook lichtflitsen van hier naar daar.

Hoe kan het, dat me dat nooit is opgevallen? In wat voor een donkere hoek van het Grote Onbekende leefde ik?

Buitengewoon vreemd, dat ik er toen maar een paar zag en nu ontelbaar veel. Was mijn zicht zo vertroebeld, dat ik niet eens zag dat de sterrenwereld zo uitbundig was? Heb ik onder een grote steen geleefd?

Het is een ongelooflijk mooi gezicht, beste lezer, gelooft u mij. Het is hier schitterend, het oogt rustig en vredig. Ondanks dat ik stijf ben voel ik me ontspannen. Het is bepaald geen straf om hier te moeten zijn.

Hier blijven, dat gaat niet. Er is iets dat me aantrekt, zonder dat ik weet wat en waar naar toe.

Heel langzaam lijkt het erop alsof de sterren zich van mij af bewegen. Dat ligt aan mij. Ik zweef verder en daarom lijken de sterren vóór me opzij te gaan voor mij. In de tunnel bij Magmoet, op de rode planeet, zag ik van alles voor me. Totdat ik dichterbij kwam en bleek dat alles langs me heen ging. Dat is wat er met me gebeurt. Alles wat voor me is komt op me af, maar als ik dichterbij kom gaat alles langs me heen. Het is net alsof het opzij wordt geduwd, maar links, rechts, boven en onder.